

ЛЪЖЛИВА КЛЕТВА

Отъ подземния мравешки кооперативенъ домъ излѣзе една стара мравка съ патерица. Тя погледна къмъ изгрѣлото слънце, напрегна ухо да долови утрения звънъ на камбаната и забърза нагоре по бѣлата манастирска пжтека. Вървѣше старата набожна мравка къмъ манастирската черква и си мислѣше за рая. Не щешъ ли, извенажъ надъ главата ѝ зашумѣха две страшни крила. Мравката примрѣ отъ страхъ. Огледа се бърже наоколо и се наврѣ подъ единъ камъкъ. Страшилището кацна предъ камъка.

— Мравке,—каза то,—излѣзъ да ми покажешъ пжтя за Китай!

Мравката дълго мълча, докато се съвземе.

Като се съвзе, продума съ разтреперенъ гласъ:

— Страхъ ме е.

— Че защо те е страхъ? Азъ не ямъ мравки.

— И стърчиопашката тѣй думаше, докато излѣже малкитѣ ми мравчета да излѣзнатъ вънъ и ги изкълве.

Мравката почна да бърше

очитѣ си, като си спомни за изкълванитѣ си дечица.

— Излѣзъ де, че бързамъ!

— За какво отивашъ въ Китай?

— Отивамъ да си клѣвна оризъ. Цѣлъ животъ ямъ просо отъ дѣдовата Станоева нива. Дотегна ми. Боя се да не поникне просо въ корема ми. Яде ми се нѣщо по-скжпо.

Мравката подаде глава и погледна навънъ. Напреде ѝ стоеше едно рошаво врабче съ подутъ отъ ядене коремъ. Старата мравка посѣгна да излѣзе. Но щомъ врабчето протегна глава къмъ нея, тя се дръпна бърже подъ камъка.

— Защо се скри пакъ? — викна врабчето. — Покажи ми пжтя! Когато се върна отъ Китай, ще ти донеса едно цѣло зърно оризъ. Много сладко нѣщо е оризътъ. Азъ вчера сварихъ да грабна две зърна отъ чувала на селския бакалинъ. Като захаръ се стопиха въ гърлото ми зърната. И днесъ отидохъ, но не можахъ да си клѣвна, защото сварихъ върху чувала единъ черъ котакъ. Не обичамъ